

SZEGED

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

Egy évre 1440 kor. | Negyedévre 360 kor.
Fél évre 720 | Egy óra 120

Megjelenik naponként reggel.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL:

Kölcsey-utca 6. * * Telefon 13-33.

A kormány tudja kötelességét.

„A magyar kormány tudatában van annak, hogy milyen rettenetes mértékűt öltött a drágaság s tudja a kötelességét.” Így, ilyen férfias önérzettel válaszolt a miniszterelnök a nemzetgyűlésen egy fölszólalásra, amely sürgős intézkedést kért a rohamos áremelkedések ellen. Aki hisz és bizik, az most már nyugodjon meg. A kormány tudja, hogy drágaság van s ez minden kétséget kizáróan bizonyítja, hogy éber szemekkel vizsgálja a gazdaság jelenségeit. De még ezenfölül kötelességeket is ösmerni a valóban sajnálatos jelenséggel szemben, amiről pedig igazán nem tehet.

Nem lehet eléggé elítélni azokat, akik a miniszterelnök szavai után sem tudnak megnyugodni, akik még mindig nem tisztelik kellően a tekintélyt s nem akarnak fejelemet ismerni. Ezek a tekintély ellen lázadók azt az ellenvetést merik megkockáztatni, hogy a kormány a látszat szerint nem ismeri kötelességeit a drágasággal és drágítással szemben, mert nemcsak hogy mitsem tesz ellene, hanem inkább, mint már sokszor bizonyították, maga is a drágító sorában tevékenykedik. Éppen most olvasható az a hír, hogy csütörtökön megjelenik az új lakásrendelet, amelynek közfelfogásra jutott részletei még a legfegyelmesebbek, a született kormánypárti lelkében sem erősíthetik meg a kormány kötelességtudásába vetett szent bizodalmat. Egyéb kategóriák mellőzésével csak arra hivatkozunk, hogy a kislakások bérét az 1917. évi bérnek négyszeresére, a kisüzletek bérét az 1917. évinek tizenötösörösére akarják fölemelni. Ez még a tekintély legfegyelmesebb, legönmegtagadóbb tisztelői előtt sem lehet más, mint túlzott fokú állami árdrágítás. Kétségtelen, hogy a drágaság éppen most törtet a csúcsok felé. Lehet, hogy ezért kell a sürgős kormányintézkedés, amely hóna alá nyúl a drága-ágnak. De jön már nemcsak a többi is. A pénzügyminiszter beígérte. Ő is, a miniszterelnök is a legnagyobb áldozatkészséget igénylik egy tudókó ország érdekében. Igényelhetik teljes joggal, ebben viszont maga a tekintélypiszkáló destrukció sem kételkedhetik. De a kormánytól még a hajbókoló alázatosság is megkövetelheti, hogy az állampolgárok áldozatkészségének útjába ne építsen műgátaikat. Már pedig ezt cselekszi.

A csizmások parlamentje állítólag megszűnt. Bizonyos, hogy a legtöbb csizmát gazdástul együtt kidobta magából a választáson a kormánypárt. De a csizmásszellem él s nem is akarják agyonütni. Főnmaradt a szükkeblű, egyoldalsú „kisgazdajárny”, amely az állam minden terhét a többi kereső osztályra akarja áthárítani. Tetteikben, intézményekben él a csizma, amely ha áldozatkészségről van szó, mindig hátul kullog a cipő után. Él a falu és a város kö-

zött még mindig gondosan tenyészített ellentét, amelynek szép virágul említi az egyik lap, hogy egy hold földnek ma is 40 K még a legnagyobb adója, ami szemléletőbben és nagyobb értékben, például cseresznyében kifejezve, éppen egy félliter cseresznyének felel ma meg, ugyanakkor, amikor a buza mázsáját négyezer koronáért adják. Igaz, a földadó reformját is ígérk, de hol van az a hívő kormánypárti istenfőlelem, amelyik elhiszi, hogy a csizma dedelgetett tulhatalma ellenében a pénzügyminiszter csakugyan ará-

nyossá tudja tenni a föld adóját más kereseti ágak adójához amelyek a gazdákéval szemben olyan „főlényesen vezetnek.”

Pedig a kormány nem akar osztályuralmat, pedig a kormány tudja kötelességét a drágaság ellen! De hiába tudja, nem lehet az országának haszná belőle, amíg koloncokál akasztanak a városi polgárság nyakába, amíg a város lovására könnyítik a falu terhét, amíg az állam drágít, ahelyett, hogy egyenlően mérne, amikor az áldozatkészséget veszi igénybe.

A drágaság ügye a nemzetgyűlésen.

Rakovszky napirendelőtti fölszólalása. — A miniszterelnök válasza. — Nagy Emil és Peyer Károly fölszólalása az indemnitási vitában.

BUDAPEST, július 3. A nemzetgyűlés mai ülésén Rakovszky István napirend előtti fölszólalásra kért és kapott engedélyt. Rakovszky

a drágaságot

tette szóvá.

— Olyan jelenségek mutatkoznak újabban, mondja a szónok, amelyekre föl kell hívnom a kormányt és a nemzetgyűlést figyelmét. A drágaság óriási, a lakosság zugaolódik és a kormány nem tesz semmiféle intézkedést.

Beszél a cukor, a sör, a zsír rohamos áremelkedéséről. A sör is fontos pótléka a tápláléknak, de most a közönség, igen helyesen, bojkottált. A kormány kötelessége oda-hatni, hogy ilyen indokolatlan uszorrát ne kövessenek el. A legtöbb cikk egyes kartelek kezében van, amelyek a közönség kifosztására dolgoznak. Fúcsa dolgokat beszélnek, mert a kormány csendesen tűri a közönség kifosztását.

Bethlen miniszterelnök

azonnal válaszolt.

— Nem tudom, — ugymond — hogy odakünn mit beszélnek, mindenesetre kíváncst volnék hallani, mit mondanak, hiszen rágalmozókkal szemben a magyar kormány tudni fogja kötelességét. (Élénk helyeslés.) A kormány tudatában van annak, milyen rettenetes a drágaság. Az a baj, hogy a drágaság első-sorban a valuta leromlásával van kapcsolatban és ezért a drágasággal szemben tehetetlenek vagyunk. Ez nem jelenti azonban, hogy egyes esetekben, amikor a kormány a maga részéről meggyőződik arról, hogy egyes élelmiszerek árát feleslegesen és ok nélkül drágítják, közbelépni hajlandó nem volna. Mi a magunk részéről ennek a kérdésnek a kezelését a közéletmező miniszterre és a közéletmező tanácsra bizzuk. Minden esetben olyan esetben, amikor valamely cikk erős drágulása indokolatlannak mutatkozik, föl hívjuk a közéletmező minisztert, hogy a közéletmező tanács révén gondoskodjék az orvoslásról.

Egy hang a szocialistáknál: Nem fogadják meg a tanácsot!

Gróf Bethlen: Itt vannak az árvizsgáló bizottságok, amelyeknek nemcsak föladatuk, hanem kötelességük, hogy minden esetben eljárjanak. A kereskedők igen gyakran élnek panasszal az árvizsgáló bizottsággal szemben. Mi nem vagyunk hajlandók ebben a kérdésben az árvizsgáló bizottság kezét megkötöni, hogy miképpen járjon el. A kormány teljesíti a maga kötelességét, amennyiben a valutakérdés keretein belül lehetséges a dolgot rendezni.

Egy hang a szocialistáknál: Itt kell alkalmazni a kivételes törvényt!

Nagy Emil

az indemnitás javaslatához

szóalt föl most a napirend során. Félve szólt föl, mert az az érzése van, hogy e téren erkölcsi atmoszférája másra, mint a pártgyűlölet fölszítására nem alkalmas. Ez a nemzetgyűlés a turáni átok központilag fűtött melegágya.

Az indemnitási javaslat során az infláció kérdésével foglalkozik és „a főtanárral”, a miniszterelnökkel szemben az a véleménye, hogy produktív munkára, befektetésekre, közutak, csatornák építésére igent igénybevehetjük a bankóprést. Fejlesztetni kell az ipart. Minden egyes új ipartelep fölállítását nemzeti ünnepként üdvözlönné. Az indemnitási javaslatot elfogadja.

Szünet után

Peyer Károly

szociáldemokrata szóalt föl. A kormány adópolitikáját veszedelmesnek tartja, mert a fogyasztási adókon épül, ami főleg a munkásságot és a tisztviselőket sújtja. A jogrend szükségességéről beszél. Követeli, hogy az összes rendeleteket, amelyek a liberalizmussal és a szabadsággal ellenkeznek, szüntessék meg. A külföldön még most is az a fölfogás, hogy itt olyan állapotok vannak, mint Albániában. (Itt óriási vihar tört ki. Zsitvay Tibor tulkiabálja a zajt: Rágalmazó! — Farkas István szociáldemokrata visszaküldte: A Somogyi-gyilkosság meg van to-

rolva? — Klárik Ferenc: Hát Orgovány? — Meskó Zoltán: A parlament pincéje fölött beszélnek így!)

Peyer végre folytatja beszédét: A sajnálatos esetek alátámasztják azokat a híreket, amelyeket a külföldön Magyarországról táplálnak.

Hegedüs György: Majd a nyugoti zsidókhöz megyünk kulturáért!

Peyer Károly az internálótábor megszüntetését követeli, majd a Dohány-utcai merényletről beszél. Majd kijelenti, hogy a magyar szocialista munkásság kérni fogja a világ munkásságát, lépjen föl a magyar jóvótétel elengedése ügyében. Kijelenti ezután, hogy amennyiben olyan akadályokat gördít a szocialista képviselők munkája elé, amelyek működésüket fölöslegessé szik, akkor egyedül hagyják a séget. Ha ez a nemzetgyűlés munkásságát bizonyul, akkor szívesen átengedik helyüket másoknak.

Az ülés délután 3 órakor végződött.

Érdekes adat a dorozsmai választás történetéhez.

A dorozsmai választás története ismét szaporodott egy olyan adattal, ami kicsiben is visszatükrözi a kormány egész választási hadjáratát. Az egységspárti hivatalos Eckhardt Tibor nem hivatalos egységspárti ellenjelöltje dr. Széll Gyula engedélyt kért a főszolgabíróstól arra, hogy a Dudas-kápolnánál vasárnap délelőtti 11 órától 1 óráig gyűlést tarthasson. Eckhardt Tibor kortesei szintén kértek engedélyt, még pedig 1 órától kezdődőleg.

A szolgabírósg dr. Széll kérelmét csak annyiban teljesítette, hogy a gyűlést csak 12 óráig engedélyezte, ellenben a hivatalos jelölt gyűlését már 12 órától kezdődőleg — holott Eckhardt hívei csak 1 órától kezdődőleg kérték. A főszolgabírósg eljárásának pedig az az egyszerű magyarázata, hogy a templomi mise csak 12 órakor ér véget, tehát ha a választók 12 órakor jönnek ki a templomból, az ellenjelölt programbeszédét már nem hallgathatják meg, mert a főszolgabírósg jóvoltából 12 óra után már csak a hivatalos jelölt kortesei beszélhetnek.

A bekövetkezett események azonban azt mutatták, hogy ennek az indokolatlan intézkedésnek nem volt meg a kelő eredménye. A misét hallgató választók ugyanis nem várták meg a déli harangszót, hanem elmentek dr. Széll Gyula népgyűlésére. A hangulat különben olyan, hogy Eckhardt Tibornak lehet a legkisebb reménye arra, hogy elnyeri a dorozsmai kerület mandátumát.